

" মৰমৰ সন্তানসকল – শ্ৰীমত অনুসৰি চলা তেতিয়া তোমা লোকৰ সকলো ভাণ্ডৰ ভৰপূৰ হৈ যাব , তোমালোকৰ ভাগ্যও উন্নত হৈ যাব "

প্ৰশ্ন: এই কলিযুগত কোনটো বস্তু দেউলিয়া হৈ গৈছে? দেউলিয়া হৈ যোৱাৰ ফলত ইয়াৰ গতি কেনেকুৱা হৈ গৈছে?

উত্তৰ: * উত্তৰ :- কলিযুগত পৰিত্ৰতা, সুখ আৰু শান্তিৰ দেউলিয়া হৈ গৈছে সেইবাবে ভাৰত সুখধামৰ পৰা দুখধাম, হীৰাৰ পৰা কড়ি তুল্য হৈ গৈছে। ভাৰতক লৈয়ে এই গোটেই খেলখন। খেলৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান এতিয়া পিতাই তোমালোকক শুনাই আছে। ভাগ্যৱান, সৌভাগ্যশালী সন্তানসকলেহে এই জ্ঞান ভালদৰে বুজিব পাৰে।

গীত: ভোলানাথ তকৈ অনন্য (ভোলেনাথ সে নিৰালা)

ওঁম শান্তি। ভগৱানুৱাচ (ভগৱানে কয়)। কোনজন ভগৱান বাবু? ভোলানাথ শিৱ ভগৱানুৱাচ। পিতাইও বুজায়, শিক্ষকৰো কামো হৈছে বুজোৱা। সৎগুৰুৰ কামো হৈছে বুজোৱা। শিৱবাবাকেই সৎ বাবা, ভোলানাথ বুলি কোৱা হয়। শংকৰক ভোলা বুলি কোৱা নহ'ব। তেওঁৰ বাবেতো কোৱা হয় - চকু মেলিলে আৰু সৃষ্টি ভস্ম কৰি দিলে। ভোলা ভাণ্ডাৰী বুলি শিৱকেই কোৱা হয়, অৰ্থাৎ ভাণ্ডাৰ ভৰপূৰ কৰোঁতা। কিহৰ ভাণ্ডাৰ? ধন-সম্পত্তি, সুখ-শান্তিৰ। পিতা আহিছেই পৰিত্ৰতা, সুখ, শান্তিৰ ভাণ্ডাৰ ভৰপূৰ কৰিবলৈ। কলিযুগত পৰিত্ৰতা-সুখ-শান্তি নাথাকে কিয়নো ৰাৱণে অভিশাপ দি থৈছে। সকলোৱে শোক নগৰীত (দুখৰ কুটিৰত) কান্দি থাকে। ভোলানাথ শিৱ বহি সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজায় অৰ্থাৎ তোমালোক সন্তানসকলক ত্ৰিকালদৰ্শী কৰি তোলে। ড্ৰামাকতো অন্য কোনেও নাজানে। মায়াই একেবাৰে বুদ্ধিহীন কৰি পেলালে। ভাৰতৰেই এয়া জয়-পৰাজয়, দুখ-সুখৰ নাটক। ভাৰত হীৰাৰ নিচিনা চলভেণ্ট (চহকী) আছিল এতিয়া কড়িৰ নিচিনা ইনচলভেণ্ট (দুখীয়া) হৈ পৰিল। ভাৰত সুখধাম আছিল, এতিয়া দুখধাম হৈ পৰিল। ভাৰত স্বৰ্গ আছিল, এতিয়া নৰক। নৰকৰ পৰা পুনৰ স্বৰ্গ কেনেকৈ হয়, ইয়াৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞান, জ্ঞান সাগৰৰ বাহিৰে আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। এইটোও বুদ্ধিত নিশ্চয় হ'ব লাগে। নিশ্চয় তেওঁৰ হ'ব যাৰ ভাগ্য উদয় হ'বলগীয়া আছে, যি সৌভাগ্যশালী হ'বলগীয়া আছে। দুভাগ্যশালীতো সকলো হয়েই। দুভাগ্যশালী মানে ভাগ্যহীন, ভ্ৰষ্টাচাৰী। পিতা আহি শ্ৰেষ্ঠাচাৰী কৰি তোলে। কিন্তু সেই পিতাকো কোনোৱে কাচিৎহে বুজি পায় কিয়নো তেওঁৰ শৰীৰ নাই। পৰম আত্মাই বাৰ্তালাপ কৰে। পৰিত্ৰ আত্মা থাকেই সত্যযুগত। কলিযুগত সকলোৱে পতিত। মনৰ অনেক কামনা লৈ জগদম্বাৰ ওচৰলৈ যায়, একোৱে নাজানে, তথাপিও পিতাই কয় - যিয়ে, যি ভাৱনা লৈ পূজা কৰে মই তেওঁলোকক অল্পকালৰ ক্ষণভংগৰ ফল দি দিওঁ। জড় মূৰ্তিয়ে কেতিয়াও তাৰ ফল দিব নোৱাৰে। ফল দিওঁতা, অল্পকালৰ সুখ দিওঁতা ময়েই হওঁ আৰু বেহদৰ (অসীমৰ) সুখৰ দাতাও ময়েই হওঁ। মই দুখ দাতা নহয়। মইতো দুখ-হতা, সুখ-কৰ্তা হওঁ। তোমালোক আহিছাই সুখ ধামত স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ। ইয়াত নিয়ম বহুত আছে। পিতাই বুজায় – আদিত হৈছে সুখ, আকৌ মধ্যত ভক্তি মার্গ আৰম্ভ হয় গতিকে সুখ সম্পূৰ্ণ হৈ দুখ আৰম্ভ হয়। তাৰ পিছত দেৱী-দেৱতাসকল বাম মার্গ, বিকাৰী মার্গলৈ স্থানিত হয় যা'ৰ পৰা পুনৰ ভক্তি আৰম্ভ হয়। গতিকে আদিত সুখ, মধ্যত দুখ আৰম্ভ হয়। অন্তততো মহান দুখ। পিতাই কয় যে সকলোৰে শান্তি, সুখৰ দাতা মই হওঁ। তোমালোকক সুখ ধামলৈ যোৱাৰ বাবে তৈয়াৰ কৰি আছে। বাকী সকলোৱে হিচাপ-নিকাচ পৰিশোধ কৰি শান্তি ধামলৈ গুছি যাব। শাস্তিটো বহুত খাব। বিচাৰ সভা বহে। বাবাই বুজাইছে – কাশীতো বলিহাৰ হৈছিল। কাশী কলবট বুলি কোৱা হয় নহয় জানো? এতিয়া কাশীত আছে শিৱৰ মন্দিৰ। তাত ভক্তি মার্গত শিৱবাবাৰ স্মৃতিত থাকে। এনেকৈ কয় – এতিয়া মাথো আপোনাৰ ওচৰলৈ যাওঁ। বহুতে কান্দি কান্দি শিৱৰ প্ৰতি বলিহাৰ হয় গতিকে অলপ সময়ৰ ক্ষণভংগৰ ফল পায়। ইয়াত তোমালোক বলিহাৰ হোৱা অৰ্থাৎ জীৱন্তে শিৱবাবাৰ হৈ যোৱা 21 জন্মৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰিবলৈ। জীৱ ঘাতৰ কথা নহয়। জীৱন্তে বাবা মই আপোনাৰ হওঁ। তেওঁলোকেতো শিৱৰ প্ৰতি বলিহাৰ হয়, মৰি যায়, ভাবে মই শিৱবাবাৰ হৈ যাম। কিন্তু নহয়। ইয়াততো জীৱন্তে পিতাৰ হৈ, কোলালৈ আহি পুনৰ পিতাৰ মতত চলিব লাগে, তেতিয়াহে শ্ৰেষ্ঠ দেৱতা হ'ব পাৰে। তোমালোক এতিয়া তেনেকুৱা হৈ আছে। কল্পই-কল্পই তোমালোকে এই পুৰুষাৰ্থ কৰি আহিছা। এয়া কোনো নতুন কথা নহয়।

দুনিয়া পুৰণি হৈ যায়। আকৌ নিশ্চয় নতুন লাগিব নহয় জানো। ভাৰত নতুন সুখধাম আছিল, এতিয়া পুৰণা দুখধাম। মনুষ্য ইমানেই পাখৰ বুদ্ধিৰ যিয়ে এইটো বুজি নাপায় যে সৃষ্টি এখনেই। সেয়া কেৱল নতুন আৰু পুৰণা হয়। মায়াই বুদ্ধিত

তলা লগাই একেবাৰে তুচ্ছ বুদ্ধিৰ কৰি পেলালে, সেইবাবে কৰ্তব্যৰ বিষয়ে নজনাকৈয়ে দেৱতাসকলৰ পূজা কৰি থাকে, ইয়াক অন্ধশ্রদ্ধা বুলি কোৱা হয়। দেৱীৰ পূজাত কোটিৰ হিচাপত টকা খৰছ কৰে, তেওঁলোকক পূজা কৰি খুৱাই-বুৱাই পুনৰ সমুদ্ৰত ডুবাই দিয়ে গতিকে এয়া পুতলাৰ পূজা নহ'ল জানো। ইয়াৰ পৰা কি লাভ? কিমান ধূম-ধামেৰে পালন কৰে, খৰছ কৰে, এসপ্তাহৰ পিছত যেনেদৰে শ্মশানত সমাধিষ্ঠ কৰে তেনেকৈ এয়াও পিছত সাগৰত ডুবাই দিয়ে। ভগৱানুৱাচ - এয়া আসুৰিক সম্প্ৰদায়ৰ ৰাজ্য, মই তোমালোকক দৈৱী সম্প্ৰদায়ৰ কৰি তোলো। কাৰোবাৰ নিশ্চয় হোৱাতো বৰ কঠিন কিয়নো সাকাৰত দেখা নাপায়। আগাথান সাকাৰত আছিল সেইবাবে তেওঁৰ কিমান অনুগামী আছিল, তেওঁক সোণ-হীৰাৰে ওজন কৰিছিল। ইমান মহিমা কোনো বাদশ্বাহৰো নহয়। সেইবাবে পিতাই বুজায় - ইয়াক অন্ধশ্রদ্ধা বুলি কোৱা হয় কিয়নো স্থায়ী সুখতো নহয়। বহুত লেতেৰাও থাকে, ডাঙৰ-ডাঙৰ লোকৰ দ্বাৰা ডাঙৰ পাপ হয়। পিতাই কয় - মই দৰিদ্ৰ নিবাসী হওঁ। দুখীয়াৰ দ্বাৰা ইমান পাপ নহ'ব। এই সময়ত সকলো পাপ আত্মা। এতিয়া তোমালোকে বেহদৰ পিতাক পাইছা তথাপিও বাৰে বাৰে তেওঁক পাহৰি যোৱা। হেৰ', তোমালোক আত্মা নোহোৱা জানো! আত্মাকো কেতিয়াও কোনেও দেখা নাই। ভাবে যে তৰাৰ দৰে ব্ৰুকুটিৰ মাজত থাকে। যেতিয়া আত্মা ওলাই যায় তেতিয়া শৰীৰটো শেষ হৈ যায়। আত্মা তৰাৰ দৰে হয় গতিকে মই আত্মাৰ পিতাও নিশ্চয় মোৰ নিচিনাই হ'ব। কিন্তু তেওঁ সুখৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ হয়। নিৰাকাৰে উত্তৰাধিকাৰ কেনেকৈ দিব? নিশ্চয় ব্ৰুকুটিৰ মাজত আহি বহিব। আত্মাই এতিয়া জ্ঞান ধাৰণ কৰি দুৰ্গতিৰ পৰা সংগতিলৈ যায়। এতিয়া যিয়ে কৰিব তেৱেঁই পাব। পিতাক স্মৰণ নকৰিলে উত্তৰাধিকাৰো নাপাব। কাৰোবাক নিজৰ সমান উত্তৰাধিকাৰ পোৱাৰ যোগ্য কৰি যদি নোতোলে তেন্তে বুজা যায় কম পদ পাব। শ্ৰেষ্ঠাচাৰী আৰু ব্ৰষ্টাচাৰী বুলি কাক কোৱা হয়, সেয়া পিতাই বহি বুজায়। ভাৰততেই শ্ৰেষ্ঠাচাৰী দেৱতা হৈ গৈছে। গায়নো কৰে হেবেনলী গড ফাদাৰ (স্বৰ্গীয় ঈশ্বৰ পিতা).....কিন্তু নাজানে যে হেবেনলী গড ফাদাৰ কেতিয়া আহি সৃষ্টিক স্বৰ্গ কৰি তোলে। তোমালোকে জানা, কেৱল পুৰা পুৰুষাৰ্থ নকৰা, সেয়াও নাটক অনুসৰি হ'ব লাগে, যাৰ যিমান ভাগ্যত আছে। বাবাক যদি কোনোবাই সোধে তেন্তে বাবাই তৎক্ষণাত্ কৈ দিব পাৰে যে এইটো চলনেৰে যদি তুমি শৰীৰ ত্যাগ কৰা তেন্তে এইটো পদ পাবা। কিন্তু সুধিবলৈও কোনেও সাহস নকৰে। যিয়ে ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰে তেওঁ বুজিব পাৰে যে মই কিমানৰ অন্ধৰ লাখুটি হৈছো? পিতাইও বুজি পায় - এওঁ ভাল পদ পাব, এইটো সন্তানে একোৱেই সেৱা নকৰে গতিকে তাত গৈও দাস-দাসীৰ হ'বগৈ। ঝাৰু আদি লগাওঁতা, কৃষ্ণৰ প্ৰতিপালন কৰোঁতা, মহাৰাণীৰ শৃংগাৰ কৰোঁতা দাস-দাসীও নাথাকিব জানো। সেয়া হৈছে পৱিত্ৰ ৰজা এয়া হৈছে পতিত ৰজা। পতিত ৰজাই পাৱন ৰজাসকলৰ মন্দিৰ সাজি তেওঁলোকক পূজা কৰে। একোৱেই নাজানে।

বিৰলা মন্দিৰ কিমান ডাঙৰ। কিমান যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ মন্দিৰ সাজে, কিন্তু নাজানে যে লক্ষ্মী-নাৰায়ণ কোন হয়? তাৰ পৰা তেওঁলোকৰ কি লাভ হ'ব? অলপ সময়ৰ বাবে সুখ। জগত অন্ধাৰ ওচৰলৈ যায়, এইটো জানো জানে যে জগত- অন্ধাই লক্ষ্মী হয়গৈ। এই সময়ত তোমালোকে জগত অন্ধাৰ পৰা বিশ্বৰ সকলো মনো-কামনা পূৰণ কৰি আছে। বিশ্বৰ ৰাজ্য লৈ আছে। জগত অন্ধাই তোমালোকক পঢ়াই আছে। তেৱেঁই গৈ আকৌ লক্ষ্মী হয়গৈ। যাৰ পৰা বহুৰে-বহুৰে ভিক্ষা খুজি থাকে। কিমান যে পাৰ্থক্য আছে। লক্ষ্মীৰ পৰা প্ৰতি বছৰে ধনৰ ভিক্ষা খোজে। লক্ষ্মীক এনেকৈ নকয় যে মোক সন্তান লাগে বা বেমাৰ দূৰ কৰা। নহয়, লক্ষ্মীৰ পৰা কেৱল ধন বিছাৰে। নামেই হৈছে লক্ষ্মী-পূজন। জগত অন্ধাৰ পৰাতো বহুত কিবা-কিবি বিচাৰে। তেওঁ সকলোৰে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰোঁতা। এতিয়া তোমালোকে জগত অন্ধাৰ পৰা পোৱা - স্বৰ্গৰ বাদশ্বাহী। লক্ষ্মীৰ পৰা প্ৰতি বছৰে কিবা নহয় কিবা ধনৰ ফল পোৱা যায়, সেই বাবেতো প্ৰতি বছৰে পূজা কৰে। ভাবে তেওঁ ধন দিওঁতা হয়। ধনৰ দ্বাৰা আকৌ পাপ কৰি থাকে। ধন প্ৰাপ্তিৰ বাবেও পাপ কৰে।

এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন প্ৰাপ্ত কৰা যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে মালামাল হৈ যাবা। জগত অন্ধাৰ পৰা স্বৰ্গৰ ৰাজ্য পোৱা যায়। তাত পাপ নহয়। কিমান বুজিবলগীয়া কথা। কোনোবাইতো ভালদৰে বুজে, কোনোৱেতো একোৱেই বুজি নাপায় কিয়নো ভাগ্যত নাই। শ্ৰীমতত নচলিলে জানো শ্ৰেষ্ঠ হ'ব। আকৌ পদ ব্ৰষ্ট হৈ যায়। গোটেই ৰাজধানী স্থাপনা হৈ আছে - এইটো বুজিব লাগে। হেবেনলী গড ফাদাৰ হেবেনলী কিং'দ'ম (স্বৰ্গৰ ৰাজ্য) স্থাপনা কৰি আছে পুনৰ ভাৰত স্বৰ্গ হৈ যাব। ইয়াক কোৱা হয় কল্যাণকাৰী যুগ। এয়া হৈছে সৰ্বাধিক 100 বছৰৰ যুগ। অন্য সকলো যুগ 1250 বছৰৰ। আজমীৰত বৈকুণ্ঠৰ চানেকি আছে, স্বৰ্গ কেনেকুৱা হয় সেয়া দেখুৱায়। স্বৰ্গতো নিশ্চয় ইয়াতে হ'ব। অলপমানো যদি শুনে তেন্তে স্বৰ্গলৈ আহি যাব, কিন্তু যদি নপঢ়ে তেন্তে ভীল (নিম্ন শ্ৰেণীৰ লোক) সদৃশ। প্ৰজাও ক্ৰম অনুসৰি নহয় জানো। কিন্তু তাত দুখীয়া, চহকী সকলোৰে সুখ থাকে। ইয়াতটো দুখেই দুখ। ভাৰত সত্যযুগত সুখধাম আছিল, কলি যুগত দুখধাম হৈ পৰিল। এই দুনিয়াৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল পুনৰাবৃত্তি হয়। ভগৱান এজনেই। দুনিয়াও এখনেই। নতুন দুনিয়াত প্ৰথমে হ'ব ভাৰত। এতিয়া ভাৰত পুৰণা হ'ল যি পুনৰ নতুন হ'ব। এয়া দুনিয়াৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল এনেদৰেই পুনৰাবৃত্তি হৈ থাকে

আৰু অন্য কোনেও এই কথাবোৰ নাজানে। সকলোৱেতো একেধৰণৰ নহয়। পদতো তাতো থাকিব। তাত চিপাহী নাথাকে কিয়নো তাত ভয়ৰ কথা নাই। ইয়াত ভয় আছে সেয়েহে চিপাহী আদি ৰাখে। ভাৰতখনক খণ্ড-খণ্ড কৰি পেলালে। সত্যযুগত বিভাজন নাথাকে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ এখনেই ৰাজ্য চলে। কোনোধৰণৰ পাপ নহয়। এতিয়া পিতাই কয় - সন্তানসকল, মোৰ মতত চলি মোৰ পৰা সদায় সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ লোৱা। সংগতিৰ মার্গ এজন পিতাইহে দেখুৱায়। এয়া হৈছে শিৱ শক্তি সেনা যিয়ে ভাৰতক স্বৰ্গ কৰি তোলে। এওঁলোকে তন-মন-ধন সকলো এই সেৱাত লগায়। সেই বাপুজীয়ে খ্ৰীষ্টানসকলক আঁতৰাই পঠালে, এয়াও নাটকত আছিল। কিন্তু তাৰ পৰা কোনো সুখ নহ'ল আৰু বেছিহে দুখ হ'ল। অন্ন নাই, মিছাকৈ কৈ থাকে, এইটো পাব, এইটো হ'ব.....। পোৱা যায় কেৱল পিতাৰ পৰাহে। বাকী এয়াতো সকলো শেষ হৈ যাব। এনেকৈ কয় - জন্ম নিয়ন্ত্ৰণ কৰা, তাৰ বাবে মূৰ খটুৱাই থাকে, কিন্তু একোৱে নহ'ব। এতিয়া অলপমান যুদ্ধ আৰম্ভ হৈ গ'লেই দুৰ্ভিক্ষ হৈ যাব। ইজনে সিজনৰ লগত মৰা-মৰি লাগি যাব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*** ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :- ****

(1) জীৱন্তে পিতাৰ প্ৰতি বলিহাৰ হ'ব লাগে অৰ্থাৎ পিতাৰ হৈ পিতাৰ শ্ৰীমতত চলিব লাগে। নিজৰ সমানকৈ আনকো গঢ়ি তোলাৰ কৰিব লাগে।

(2) অবিনাশী গুণান ৰত্নৰ দান কৰি জগদম্বাৰ সমান সকলোৰে মনো-কামনা পূৰ্ণ কৰোঁতা হ'ব লাগে।

বৰদান: প্ৰতিটো কথাতে কল্যাণ বুলি বুজি অচল, অটল মহাবীৰ হওঁতা ত্ৰিকালদৰ্শী হোৱা
কোনো কথাকে এটা কালৰ দৃষ্টিৰে নাচাবা, ত্ৰিকালদৰ্শী হৈ চোৱা। 'কিয়', 'কি'ৰ সলনি সদায় এইটোৱে
সংকল্প কৰিব লাগে যে যি হৈ আছে তাত কল্যাণ আছে। যি বাবাই কয় সেয়া কৰি যোৱা, বাকী বাবাই
জানে বাবাৰ কামে জানে। যেনেদৰে বাবাই চলায় তেনেকৈ চলা তাতেই কল্যাণ নিহিত হৈ আছে। এইটো
নিশ্চয় থাকিলে কেতিয়াও অস্থিৰ হ'বলগীয়া নহ'ব। সংকল্প আৰু সপোনটো যেন ব্যৰ্থ সংকল্প নাহে
তেতিয়া কোৱা হ'ব অচল, অটল মহাবীৰ।

শ্লোগান: * শ্লো গা ন :- তপস্বী তেওঁ হয় যিয়ে শ্ৰীমতৰ ইংগিত অনুসৰি চেকেণ্ডত উপৰাম আৰু মৰমৰ হৈ যায়।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!